

חיים משונב

1020

בין האצבעות

עם טיפוס. חסר שורשים למולדתו. מבלה את חגיו ואת חופשותיו מחוץ לארצו. מוכן לוותר על ערכי מסור לטובת תרבות השעה. רק נורטה גיאה או נופלת יכולה לשנות את מצב רוחו. כל השאר יכול ללכת לעזאזל, הקופסה המהבובת כסלון הירדה לבילוי העיקר. חבילות כידור מנימים, ארוזות כמיטב הכדרנים, מספקות את עיקר מזונו הרוחני. את צמאנו לעוד מופעיזבל של תרבות מיובא: קשה להרוות. שעשועוני הפרסים עדיפים בעיניו על פני כל נסיון לראות לאן, למעשה, הוא מובל בעצם השעות הללו.

אווירה של אכוליזשתה - ואחר כך נראיהמה יקרה אוכלת בכל חלקה טובה. להפגנות הבהאה לא רכים באים. רק מעטים מתעכבים לסעה כדי לבחון באמת את טיבו של "השלום" המתרגש עלינו לרעה. הטרור האיסלאמי מהירד את כולם. אבל שביתות עויזים רק כאשר המפכ"ל לא מוכן להעמיד שוטר ליר כל תלמיד. על המשמעות האמיתית של החרדה הזאת חושבים רק בודדים. לאן כל זה מוביל? האם יתחילו לנסוע גם ברחובות תל אביב כיב באוטובוסים משוריינים בליווי חיילים? האם תחזורנה ימי השיירות לירושלים? היכן הימים שבהם טיילנו ברחבי הארץ ללא מורא?

חבל שכל זה קורה לנו. חלפו רק כחמישים שנים מאז הקמתה של הישות היהודית הימאית, וכבר הכל עומד בפני התפוררות. לא רחוק היום, ומול בתינו יוקמו עוד ערי מקלט לרוצחים, כמו יריחו. אל קלקיליה וטוליכרם יוכלו להימלט כל אלה שיכו בלב ישובי השפלה. לצבא הישראלי המפואר, המתכוונן כל העת למלחמה, אפילו אסור יהיה לדרוף אחרי הפושעים ולהכות בהם. זכות המכה האחרונה תהיה תמיד בלי מתאבדי הג'יהאד.

מאות אלפי הפליטים שיתיישבו במרחק קצר מערים כמו נתניה וכפר סבא, יעשו שם את המוות ליהודים. חטיפות וגניבות ויריות יהיו למעשים של יום יום. למשטרת ישראל לא יהיה מה לעשות, אלא להגיש תלונות למפקדי הכנופיות שמעבר לחומות המגן שהיהודים יצטרכו לרקים לעצמם.

יריחו, שאליה נמלטו האשמים בהצח הנוסעים בירושלים, היתה רק רוגמה מינורית למה שעלול לקרות בקרוב. העמרה של אנשי משמר הגבול אפילו לא הרתיעה את האספסוף הערבי. מתברר שהמג"בניקים הללו הרבה יותר נמרצים כשהם צריכים להכות בנשים ובלדים ליד מגרש הרוסים. החזון איננו אפוקליפטי. זאת היא תחזית מפוכית. חת. רבים, למרבה הצער, לא האמינו רק לפני כשנתיים עד כמה מסוכן הוא ההסכם שנחתם עם "האירגון לשחרור פלשתיין". פרשנים מטעם מיהרו להסביר, שזהו בסך הכל ישומו של ההסכם שעליו חתם מנחם בגין ז"ל בקמפ דייוויד. גם לשקר הזה לא היו רגליים. אין דבר רחוק יותר מאותו הסכם עם שליט מצרים.

רק חסידים מובהקים עדיין מוכנים לטעון היום, שהאוטונומיה היא מוכירה במשהו את מה שמי תפתח בימים אלה על טף ביתנו. ועוד לא אמרנו כלום על הערבים היושבים בתוך גבולות "הקו הירוק", שאף להם, לפחות לחלקם, יש שאיפות להתנתקות. וגם לא על "זכות השיבה".

אריאל שרון מרבה כעת על הקמת כוח להגנה עצמית במקומות שמהם ינוסו יחידותיו של אמנון שחקיליפקין. לא צריך להיות שונא מוכהק של המשטר הרביני כדי להבין, שהמצוקות שמפניהן חוששים עתה היהודים בחברון יהיו לחלק ממציאות רעה בעתיד הקרוב במקומות אחרים.

פשוט כואב הלב. המדינה היהודית כורחת לנו מבין האצבעות. כמעט מבלי משים. בין חופשה לחופשה. בין טיסתנופש אחת לרעותה.